

Зв'язок з сільрадами

Леонід Чернов

На прощання голова райвику потиснув руку голові сільради і привітно сказав:

– Так пам'ятайте ж, товаришу: хлібозаготівлі виконати вчасно і на всі сто. Коли треба чого – дзвоніть до нас телефоном. Тепер же у нас телефонний зв'язок: зручно й швидко. Ну бувайте.

***

– Ну, – сказав голова сільради секретареві. – Тепер ми живемо: і в нас телефон. Нема чого тричі на тиждень до району пертись. Дзень-дзень – і вже з райвиком говориш. Одне слово – зв'язок. Анумо, спробуємо.

– Др-р-р-р-р... Станція? Др-р-р-р-р...

– Пі-і-і-і...

– Галло, це голова райвику?

– Пі-і-і-і...

– Чого це ви так жалісно пищите, товаришу голову? Перестаньте: до вас дзвонить голова сільради.

– Ква-ква-квак...

– Жабою заквакало. Тільки не знаю, станція чи голова.

– Хр-р-р-р-р... пропоную негайно влаштувати... хр-р-р-р... злучку з гнідою кобилою, позаяк... хр-р-р-р... паровоза й досі нема.

– Рятуйте, хто це говорить?

– Ветеринарний... хр-р-р-р... начальник... хр-р-р-р... станції.

– Та до кого ж ви дзвоните: до жеребця, до паровоза чи до мене, голови?!

– Та до вас же, до свого фельдшера, чоррр...

– Так я не чорт і не фершал, а навпаки – голова.

– Так не заважайте, чорррт. Хр-р-р-р-р...

Голова сільради утер піт.

– Ви, Опанасовичу просто не вмієте дзвонити, – сказав секретар. Ви веселіше крутіть ручку. Не так, як оце на бога, а порадошно покрутіть. Разів двадцять. А тоді й слухайте станцію.

– Добре. Др-р-р-р-р-р-р-р-р... Др-р-р-р-р-р-р-р-р... Др-р-р-р.

– Тепер слухати?

– Тепер слухайте.

– Хр-р-р-р... чорт вас мордує щодня по три циркуляри складати...

– Лається, сердега, за циркуляри. Галло, які там у біса циркуляри?

– Хр-р-р-р... Який там чорт перебиває?

– Не чорт, а голова.

– Пі-і-і-і...

– Хр-р-р-р... Сто разів казав вам: жеребця позичте в Степанівському колгоспі.

- Галло!
- Хр-р... Повісьте рурку.
- Не повісю!
- А щоб ти сам повісився!
- Хто сміє ображати голову при ісполненії?!
- Квак!
- Секретарю, запиши: квак. А я ще покрутю. Др-р-р... Др-р-р... Др-р-р... Станція?
- Станція. Що вам треба? Відкіля?
- Ху нарешті, докрутився до станції. Дайте голову.
- Яку голову?
- Голову, кажу, дайте.
- А ми ж як? Без вищезгаданої лишимось?
- Голову райвику дайте.
- Ми головою райвику не завідуємо.
- Та хто ви такі: станція чи не станція?
- Станція.
- Яка?
- Науково-дослідна.
- Тьху!
- Обратно ж і вам: тьху!

Секретар співчутливо похитав головою:

- Втомились?
- Рука заболіла. Наче я два дні підряд віялку крутив.
- Так я вам допоможу.
- Зробіть ласку.

Почав крутити секретар. Потім знов крутив голова. Потім знов секретар. Станція квакала. Район пищав. Секретар оголосив себе за ударника і викликав голову на соцзмагання. Утворили ударну бригаду.

Так і працювали ці два самовіддані герої праці у дві зміни аж до обіду.

По обіді секретар ляпнув себе по лобі:

- Ну й дурні ж ми з вами!
- Тобто?
- Про механізацію й забули. Можна ж діло механізувати.
- А саме?

- Ну, наприклад, приєднати до телефона якогось двигунця. Хай моторчик крутить телефон. А ми в той час, замість виснажуватись, своє діло робитимемо. Так сказати, по-європейському А то можна над сільрадою вітрячок приробити. Од вітрячка до телефона - пасок. Дешево й сердито.

- Коні наші вільні? - похмуро запитав голова.
- А правда, - погодився секретар. - Можна використати й кінну тягу.
- Ні, я не для того коней, - люто сказав голова. - Для іншого.

- Для чого ж саме?

- Скажіть, нехай запрягають. Поїду до району сам. І дешевше, і швидше, ніж цей телефон.

Потерпілий голова сільради доручив нашому журналові від імені ударників і всіх робітників усупільнених ланів наших звернутися до вас, товариші зв'язківці, з такими словами:

- От бачите, товариші зв'язківці, як поганою, неуважною роботою можна зdiskредитувати навіть такий блискучий винахід, як телефон. Ваше, товариші зв'язківці, подекуди огидно нехлюйське ставлення до роботи може часом загальмувати наші соціалістичні темпи. Працуйте уважно і геть женіть зі своїх лав ледарів, шкідників, нехлюїв, казенщиків.

Інакше - додає від себе автор - голові сільради Іванові Опанасовичу довго ще доведеться по всяку дрібницю ганяти коней до району, а секретареві - витратити дорогоцінний час на винаходи дешевої тяги для крутіння проклятої телефонної ручки.

("Червоний перець", № 12-13, 1931 р.)